

Opinia Komitetu Regionów – Wysiłki na rzecz promowania faktycznej solidarności w dziedzinie prawdziwej europejskiej polityki migracyjnej

(2015/C 019/12)

Sprawozdawca generalny	François DECOSTER (FR/ALDE), członek rady regionalnej Nord-Pas-de-Calais
Dokument źródłowy	

I. ZALECENIA POLITYCZNE

KOMITET REGIONÓW

Zalecenia ogólne

1. Podkreśla, że UE powinna lepiej wypełniać zobowiązania do zagwarantowania zasad solidarności i podziału odpowiedzialności, aby kształtować skuteczną politykę migracyjną obejmującą wszystkie problemy, z którymi borykają się władze lokalne i regionalne. W związku z tym Komitet z zadowoleniem przyjmuje nadanie przez prezydencję włoską priorytetowego znaczenia całościowej strategii w dziedzinie migracji oraz położenie dużego nacisku na wspieranie prawdziwej solidarności i prawdziwej europejskiej polityki migracyjnej w odniesieniu do migrantów, krajów trzecich, z których oni pochodzą, państw tranzytu oraz krajów, regionów i miast, do których przybywają, a także pomiędzy różnymi szczeblami zarządzania.
2. Z zadowoleniem przyjmuje fakt, że prezydencja włoska określiła jako jasny priorytet rozwijanie wspólnej europejskiej polityki imigracyjnej – opartej na pełnym poszanowaniu praw człowieka i międzynarodowych zobowiązań, na solidarności, wzajemnym zaufaniu i podziale odpowiedzialności między państwa członkowskie oraz władze lokalne i regionalne – która mogłaby wnieść wkład w unijną agendę wzrostu i współgrać ze strategią na rzecz promowania wzrostu gospodarczego w krajach pochodzenia migrantów.
3. Uważa, że wielopoziomowe sprawowanie rządów to kluczowy instrument i warunek uzyskania optymalnych wyników w integracji migrantów i migrantów drugiego pokolenia. Wszystkie szczeble władzy w Unii powinny wspólnie ponosić odpowiedzialność zarówno za przyjmowanie i integrację uchodźców i migrantów, jak i za poprawę międzyregionalnej współpracy, koordynacji i solidarności, poprzez wprowadzenie mechanizmu współodpowiedzialności Unii Europejskiej, państw członkowskich oraz władz regionalnych i lokalnych uwzględniającego ograniczenia strukturalne, zasoby, potrzeby rynku pracy, sytuację demograficzną, a także inne istotne czynniki (takie jak łączenie rodzin). W tym kontekście UE, władze krajowe i samorządy terytorialne muszą ściśle współpracować ze społeczeństwem obywatelskim, stowarzyszeniami migrantów, krajami pochodzenia i tranzytu migrantów spoza UE i lokalnymi społecznościami oraz być otwarte na ich wkład.
4. Pragnie pogratulować Włochom ich działań w ramach operacji „Mare Nostrum”, której celem jest ratowanie życia ludzi na Morzu Śródziemnym. Ubolewa więc nad decyzją UE, by zastąpić tę operację operacją Fronteksu, która nie jest wyraźnie nakierowana na ratowanie życia i niesienie pomocy osobom w zagrożeniu. Kategorycznie wzywa UE i państwa członkowskie do zapewnienia niezbędnych środków, by zapobiegać śmierci na morzu.
5. Uważa, że ze względu na tak delikatny i strategiczny charakter sprawy Unia Europejska i jej główne instytucje powinny przejąć ster nad prawdziwą polityką migracyjną i przyjąć na siebie odpowiedzialność polityczną za jej wdrażanie, nie pozostawiając tego zadania wyłącznie w gestii poszczególnych państw członkowskich, zwłaszcza państw granicznych, lecz włączając państwa i władze lokalne we wspólny plan polityczny w dziedzinie migracji, który przewiduje również odpowiednie działania operacyjne.
6. Przypomina, że 15 lat po pierwszych próbach opracowania wspólnej polityki migracyjnej nadal istnieje znaczna rozbieżność między praktyką a głoszonymi wartościami i zasadami. W niewystarczającym stopniu wykorzystuje się art. 80 TFUE, by przyjmować środki służące realizacji idei solidarności i sprawiedliwego podziału odpowiedzialności między państwami członkowskimi w dziedzinie mobilności oraz związanych z tym skutków finansowych. Zobowiązania w zakresie migracji i powrotu migrantów są całkowicie dobrowolne, a w niektórych przypadkach główną rolę w realizacji tych zobowiązań odgrywają władze lokalne.

7. Z zadowoleniem przyjmuje strategiczne wytyczne Rady Europejskiej dotyczące planowania prawodawczego i operacyjnego w obszarze wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości z czerwca 2014 r., w których za absolutny priorytet uznano pełną i skuteczną transpozycję i wdrożenie wspólnego europejskiego systemu azylowego (CEAS).

8. Przypomina, że Unia Europejska potrzebuje migracji – zarówno jako swobody przemieszczania się jej obywateli między państwami członkowskimi, jak i imigracji z krajów trzecich – by zareagować na zmiany demograficzne i potencjalne niedobory na rynku pracy. Zwraca się do Rady Europejskiej, by kontynuowała działania, biorąc również pod uwagę potrzebę rozwiązania problemów wynikających z braku solidarności i sprawiedliwego podziału odpowiedzialności. Kolejna faza legislacyjna nie może jednak przebiegać wyłącznie pod znakiem konsolidacji i wdrażania istniejących zasad, podczas gdy wciąż jeszcze nie określono precyzyjnie, w jaki sposób można zachęcać do realizacji zasady solidarności, i nie ustalono rzeczywistej całościowej polityki migracyjnej UE.

9. Podkreśla, że dla zapewnienia skutecznego wdrożenia strategicznych wytycznych na wszystkich szczeblach, kluczowe znaczenie ma zaangażowanie władz lokalnych i regionalnych. Komitet Regionów jest gotów ściśle współpracować przy sporządzaniu planu działania. Od 2015 r. rozszerzony zostanie zakres europejskiego forum integracji utworzonego przez Komisję i Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny, tak że obejmie obszar imigracji i polityki azylowej. Wspomniany plan działania powinien być owocem wiedzy fachowej zgromadzonej przez szersze forum, w którym uczestniczy również KR. W związku z tym KR ponawia apel, by włączono go do prezydium przyszłego europejskiego forum migracji, obok Komisji Europejskiej i Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego.

Europa oparta na pragmatycznym i uregulowanym prawnie podejściu do solidarności i podziału odpowiedzialności

10. Obecnie władze lokalne i regionalne ponoszą znaczne koszty w związku z przyjmowaniem migrantów. Przyjmowanie to rozkłada się jednak nierównomiernie, zarówno w obrębie państw członkowskich, jak i między nimi, a niektóre samorządy lokalne i regionalne są o wiele bardziej obciążone niż inne, przyjmując odpowiedzialność za dużą część nowo przybyłych, co często przekracza możliwości poszczególnych regionów.

11. Stwierdza, że nierównomierne rozmieszczenie osób ubiegających się o azyl i uchodźców między państwami, regionami i w obrębie regionów stanowi dla władz lokalnych i regionalnych duże wyzwanie. Innym problemem jest brak planowania perspektywicznego i niemożność odpowiednio wczesnego przygotowania się na przyjęcie migrantów. Rozwiązania tymczasowe często mają niekorzystne skutki na płaszczyźnie społecznej, co z kolei utrudnia nowo przybyłym nabywanie umiejętności niezbędnych do rozpoczęcia procesu integracji.

12. Uważa w związku z tym, że najwyższy czas dokładniej i bardziej realistycznie ustalić, co może oznaczać solidarność w UE i wewnątrz państw członkowskich w dziedzinie azylu i migracji. Oczywiście jest, że poszczególne państwa, regiony i gminy, opierając się na własnych specyficznych warunkach i życzeniach, mają różne wyobrażenia o tym, co można uznać za stosowny podział odpowiedzialności czy solidarność.

13. Podkreśla, że solidarność jest jedną z zasad, jakimi kierują się w swych decyzjach władze lokalne mające do czynienia ze zwiększonym napływem migrantów. Miejsca takie jak Lampedusa we Włoszech, Ceuta i Melilla w Hiszpanii oraz Calais we Francji to tylko niektóre punkty wjazdu i tranzytu migrantów i osób ubiegających się o azyl w UE, jednak ilustrują one znaczne trudności, z jakimi muszą radzić sobie niektóre samorządy lokalne w zakresie przyjmowania migrantów i uchodźców, zarządzania napływem migrantów uciekających ze swych państw oraz pomocy humanitarnej.

14. Uważa, że skuteczna współpraca oraz zaufanie między podmiotami szczebla lokalnego, regionalnego, krajowego i unijnego, jeśli chodzi o podział zasobów i odpowiedzialności, mają absolutnie zasadnicze znaczenie dla zrównoważonego i równomiernego przyjmowania osób ubiegających się o azyl i migrantów.

15. Uważa, że istniejące struktury zapewniają narzędzia i kanał dialogu politycznego między szczeblem unijnym, państwami członkowskimi na szczeblu krajowym i organizacjami społeczeństwa obywatelskiego, ale dialog polityczny między szczeblem lokalnym/regionalnym a szczeblem europejskim jest fragmentaryczny i prowadzony na zasadzie ad hoc.

16. Proponuje zbadanie dostępności środków finansowych przeznaczonych dla władz lokalnych i regionalnych, aby umożliwić tym władzom wypełnianie obowiązków w zakresie migracji i integracji. Należy również zapewnić tym władzom dostęp do krajowych i unijnych funduszy (takich jak Fundusz Azylu, Migracji i Integracji, Europejski Instrument Sąsiedztwa i Partnerstwa, Europejski Fundusz Społeczny oraz Fundusz Granic Zewnętrznych).

Solidarność jako skoordynowana reakcja na problemy dotyczące bezpieczeństwa i pomocy humanitarnej

17. Podkreśla, że wzmocnienie kontroli granicznych, a także środki ukierunkowane na zwalczanie nieuregulowanej migracji, są niezbędne, ale nie mogą być nadrzędne w stosunku do międzynarodowych zobowiązań (na przykład w ramach konwencji UNCLOS, SOLAS i SAR) do ratowania życia i przestrzegania praw człowieka lub w stosunku do prawa ubiegania się o azyl w UE, która powinna pozostać miejscem schronienia dla osób potrzebujących ochrony międzynarodowej. Pragnie także podkreślić, jak ważne jest, by podczas przyjmowania nieletnich ubiegających się o azyl, nieletnich uchodźców i migrantów oraz dzieci-uchodźców pozbawionych opieki zawsze przestrzegać Konwencji ONZ o prawach dziecka.

18. Wzywa do wzmocnienia agencji Frontex w celu zapewnienia skutecznej, optymalnie zacieśnionej i usprawnionej współpracy między krajowymi służbami granicznymi oraz do ochrony zarówno migrantów, jak i zewnętrznych granic UE, i do współpracy w celu zwalczania handlu ludźmi.

19. Popiera starania na rzecz dalszego monitorowania i realizacji strategii zarysowanych w dokumencie pt. „Działanie UE w sprawie presji migracyjnej” i wzywa Unię Europejską do skupienia uwagi na potrzebie koordynacji działań podejmowanych przez państwa członkowskie, przy czym centralną rolę powinny odgrywać odpowiednie agencje UE, takie jak Europejska Agencja Zarządzania Współpracą Operacyjną na Zewnętrznych Granicach Państw Członkowskich Unii Europejskiej (Frontex), Europol i Europejski Urząd Wsparcia w dziedzinie Azylu (EASO).

20. Uważa, że należy kontynuować wysiłki na rzecz dalszego rozwoju zintegrowanego i zrównoważonego zarządzania granicami w celu poprawy kontroli granic zewnętrznych i skuteczniejszego działania w kwestii nieuregulowanej imigracji, przemytu migrantów, handlu ludźmi i związanych z nim innych przestępstw transgranicznych i transnarodowych.

21. Popiera „pakiet dotyczący inteligentnych granic” na rzecz przyspieszenia, ułatwienia i wzmocnienia procedur kontroli granicznych stosowanych wobec obcokrajowców podróżujących do UE, obejmujący program rejestrowania podróży (RTP) oraz system wjazdu/wyjazdu (EES), ale przypomina o pewnych wyrażonych przez Komitet w 2013 r. zastrzeżeniach odnośnie do ochrony prywatności i efektywności kosztowej tych propozycji. KR przyjmuje do wiadomości wyniki analizy technicznej przeprowadzonej przez Komisję Europejską oraz agencję eu-LISA, w której to analizie zaproponowano długoterminowe rozwiązanie w zakresie zarządzania operacyjnego wielkoskalowymi systemami informatycznymi, stanowiącymi podstawowe instrumenty realizacji polityki UE w dziedzinie azylu, zarządzania granicami i migracji.

22. Sugeruje, by zwrócić szczególną uwagę na większą synergię między istniejącymi już organami i systemami, z uwzględnieniem ich kompetencji i celów. Przykładem mogą tu być – w dziedzinie migracji i przepływu osób – Frontex, SIS II i EUROSUR, a w zakresie bezpieczeństwa – Europol i Eurojust, działające na rzecz prewencji i zwalczania przestępstw związanych z nielegalnym tranzytem.

23. Wspiera, szczególnie w odniesieniu do systemu EUROSUR, pełne wdrożenie przyjętego niedawno rozporządzenia w celu zmniejszenia ryzyka ofiar na morzu.

24. Zachęca do podejmowania wysiłków mających na celu zbadanie środków na rzecz zapobiegania nieuregulowanej migracji oraz stworzenia bezpiecznych i legalnych alternatywnych tras prowadzących do Europy, tak aby uniknąć dalszych ofiar w ludziach podczas niebezpiecznych podróży. Środki te mogłyby obejmować ustanowienie „korytarza humanitarnego”, wydawanie większej liczby wiz ze względów humanitarnych, zwiększenie kwot przesiedleńcowskich i tworzenie ośrodków recepcyjnych w krajach tranzytu w celu rozpatrywania wniosków o azyl lub określania dopuszczalności legalnego wjazdu do państw członkowskich UE⁽¹⁾. Władze lokalne i regionalne mogą odgrywać bardzo pozytywną rolę w tym zakresie.

25. Z zadowoleniem przyjmuje utworzenie Śródziemnomorskiej Grupy Zadaniowej⁽²⁾, zgodnie z ustaleniami z posiedzenia Rady ds. Wymiaru Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych w dniach 7–8 października 2013 r., w celu zapewnienia reakcji Unii Europejskiej na zaistniałą sytuację. Podstawowym celem tej grupy jest określenie odpowiednich narzędzi zapobiegania powtarzaniu się takich tragicznych wydarzeń jak to, które miało miejsce u wybrzeży Lampedusy, oraz opracowanie bardziej strategicznego, całościowego i długofalowego podejścia do zjawiska migracji w regionie Morza Śródziemnego. W tym kontekście KR przypomina swoje własne prace w ramach ARLEM-u, a w szczególności zalecenia zawarte w niedawno przyjętym przez Komisję ECOTER ARLEM-u sprawozdaniu w sprawie roli władz lokalnych i regionalnych w zarządzaniu migracją w regionie śródziemnomorskim.

⁽¹⁾ Dokument konsultacyjny Międzynarodowej Organizacji ds. Migracji (IOM) pt. *Addressing Complex Migration Flows and Upholding the Rights of Migrants along the Central Mediterranean Route* (21 października 2013 r.); komunikat „Otwarta i bezpieczna Europa: realizacja założeń”, COM(2014) 154 final, 11 marca 2014 r.

⁽²⁾ COM(2013) 869 final, SWD(2014) 173 final. http://www.consilium.europa.eu/uedocs/cms_data/docs/pressdata/en/jha/139937.pdf

26. Pragnie podkreślić, że operacja „Frontex Plus”, rozpoczęta 27 sierpnia 2014 r. i mająca zastąpić „Mare Nostrum”, nie obejmuje działań prowadzonych dotychczas w ramach „Mare Nostrum”. Budżet agencji Frontex został ograniczony w wieloletnich ramach finansowych. Operacja „Frontex Plus” będzie musiała opierać się na składkach państw członkowskich. Nawet jeśli pominiemy kwestie natury finansowej, duch obu tych operacji jest również inny: „Mare Nostrum” przyjmuje podejście humanitarne, a Frontex zajmuje się przede wszystkim kwestią kontroli granicznej.

Tworzenie powiązań z krajami trzecimi na szczeblu lokalnym

27. Zachęca do dalszego rozwijania dialogu i współpracy z państwami trzecimi będącymi krajami pochodzenia i tranzytu przepływów migracyjnych, zgodnie z założeniami globalnego podejścia UE do kwestii migracji i mobilności, w ramach partnerstw na rzecz mobilności oraz regionalnych dialogów i instrumentów, takich jak proces z Rabatu.

28. Wspiera wysiłki Frontexu na rzecz zawarcia umów o współpracy operacyjnej z państwami trzecimi w zakresie kontroli granicznej i nieuregulowanej imigracji, które powinny rozwijać poczucie odpowiedzialności zainteresowanych krajów trzecich.

29. Z zadowoleniem przyjmuje inicjatywę podjętą przez prezydentkę włoską, by ustanowić podobny dialog z krajami Afryki Wschodniej. Propagowanie legalnej migracji ma wesprzeć wysiłki UE na rzecz wzrostu gospodarczego, a tym samym zapobiec ewentualnemu nadużywaniu legalnych kanałów migracyjnych, które może nadszarpnąć wiarygodność całego europejskiego systemu migracyjnego.

30. Podkreśla wagę, jaką ma koncepcja migracji cyrkulacyjnej, która pomogłaby zbilansować skutki migracji zarówno w regionach pochodzenia, jak i w regionach przyjmujących, co przyczyniłoby się do rozwoju jednych i drugich. Obejmuje to potrzebę skutecznej i trwałej polityki w zakresie powrotów, z pełnym poszanowaniem praw migrantów i uwzględnieniem szczególnych cech krajów pochodzenia. W tym celu konieczne jest pogłębienie praktycznej współpracy między władzami lokalnymi a odpowiednimi państwami trzecimi, aby doprowadzić do stworzenia jak najsprawniejszych systemów dobrowolnych powrotów.

31. Uważa, że władze na wszystkich poziomach muszą być aktywnie zaangażowane w ochronę i propagowanie dialogu i współpracy z krajami trzecimi w celu konkretnego wsparcia – na szczeblu politycznym i gospodarczym – legalnych kanałów wjazdu, jak również w celu zapobiegania i opanowania nieuregulowanej imigracji i wszystkich związanych z nią form przestępczości poprzez poprawę zdolności instytucjonalnych i operacyjnych odpowiednich władz w tych krajach.

32. Podkreśla, że władze lokalne i regionalne mogą odegrać ważną rolę w wysiłkach podejmowanych wspólnie z poziomem unijnym i krajowym oraz z państwami trzecimi w celu zwalczania i zapobiegania nieuregulowanej migracji poprzez działania w krajach pochodzenia (np. kampanie podnoszenia świadomości, informacje na temat zagrożeń wynikających z nielegalnego przekraczania granicy, przygotowanie do integracji, szkolenia, pomoc w zakresie łączenia rodzin, kursy językowe i środki służące poprawie dialogu międzykulturowego) i w krajach docelowych (np. utworzenie lokalnych systemów selekcji zgodnie z lokalnymi potrzebami, środki w zakresie przyjmowania i wsparcia itd.). Mogą one również pomóc w identyfikacji i ochronie ofiar handlu ludźmi oraz w reintegracji migrantów o nieuregulowanym statusie, którzy wracają do swoich krajów. Jednocześnie skuteczne działania na szczeblu lokalnym i regionalnym na rzecz legalnej migracji i integracji stanowią środek zwalczania rasizmu i ksenofobii.

33. Sugeruje, by zwiększenie skali przesiedlania uchodźców w UE stanowiło integralny element wysiłków UE na rzecz wsparcia krajów południowego i wschodniego regionu basenu Morza Śródziemnego stojących wobec problemu dużego napływu uchodźców⁽³⁾. Jest to dziedzina, w której europejskie miasta i regiony odgrywają główną rolę, propagując integrację uchodźców w społecznościach lokalnych oraz podejmując działania w celu zwiększenia spójności społecznej.

34. Wzywa do propagowania partnerstw na rzecz migracji i integracji między miastami i regionami krajów pochodzenia i przeznaczenia w celu zwiększenia współpracy i wzajemnego zaufania, a tym samym zapewnienia bardziej zdecentralizowanego zarządzania migracją. Komitet Regionów przypomina również swą sugestię⁽⁴⁾, by władze lokalne i regionalne zostały zaangażowane w rozwijanie partnerstw na rzecz migracji i integracji z państwami trzecimi.

⁽³⁾ W 2007 r. kraje te przyjęły 39 % wszystkich uchodźców na świecie. Philippe Fargues (red.), *CARIM Mediterranean migration 2008–2009 report*, Centrum Badań Zaawansowanych im. Roberta Schumana, Europejski Instytut Uniwersytecki, 2009, http://cadmus.eui.eu/bitstream/handle/1814/11861/CARIM%20Migration_Report%202008-2009%20revised%20Oct09.pdf?sequence=3

⁽⁴⁾ Rezolucja KR-u nr 2333/2014.

Solidarność jest owocem świadomości – dzielenie się najlepszymi praktykami, wymiana danych, wspólne wytyczne?

35. Podkreśla, że w komunikacie w sprawie odnowionej europejskiej agendy na rzecz integracji ⁽⁵⁾ Komisja wezwała do podejmowania działań na szczeblu lokalnym oraz wskazała na potrzebę prawdziwie oddolnego podejścia do kształtowania polityki integracyjnej.

36. Uważa, że władze lokalne i regionalne powinny odgrywać bardziej znaczącą rolę w określaniu szerszej perspektywy, jeśli chodzi o kwestie polityki migracyjnej.

37. Podkreśla konieczność wymiany najlepszych praktyk między władzami lokalnymi i regionalnymi oraz państwami członkowskimi w zakresie rozpatrywania wniosków osób ubiegających się o azyl i uchodźców, strategii na rzecz ich integracji i zwalczania migracji nieuregulowanej. Komitet Regionów może pomóc w tym procesie, prowadzącym do bardziej efektywnego udziału władz lokalnych i regionalnych w opracowywaniu i wdrażaniu polityki imigracyjnej i integracyjnej, zgodnie z zasadami wielopoziomowego sprawowania rządów i pomocniczości. Mogłoby to też pomóc rozwiązać problem dysproporcji między państwami członkowskimi i regionami, jeśli chodzi o warunki, w jakich przyjmowane są i przebywają osoby ubiegające się o azyl, uchodźcy i migranci.

38. Sugeruje, by Europejska Agencja ds. Zarządzania Operacyjnego Wielkoskalowymi Systemami Informatycznymi (eu-LISA) opracowała w najbliższej przyszłości kompletny system wymiany danych na temat migracji i władz lokalnych, w oparciu o system VIS. Taki system mógłby okazać się bardzo pomocny w wymianie i gromadzeniu doświadczeń w zakresie zarządzania kwestiami mieszkaniowymi, przetwarzania wniosków osób ubiegających się o azyl i uchodźców, strategii na rzecz ich integracji i zwalczania migracji nieuregulowanej, a także oferować praktyczne rozwiązania służące promowaniu zasady solidarności między władzami lokalnymi.

39. Proponuje opracowanie bazy danych pomagającej w monitorowaniu przepływów migracyjnych między państwami członkowskimi. Taka baza danych zawierałaby informacje dotyczące zmian w liczbie ludności w krajach pochodzenia i krajach docelowych. Poznanie tych przepływów ułatwi podejmowanie decyzji na poziomie lokalnym, regionalnym i europejskim.

40. Uważa, że współpracę i solidarność byłoby znacznie łatwiej zapewnić, gdyby więcej uczyniono w zakresie praktycznych i pragmatycznych rozwiązań. Przy próbach określania głównych problemów nie powinno się pomijać wiedzy specjalistycznej władz lokalnych i regionalnych.

41. Uważa, że UE powinna wykorzystać wszelkie możliwości współpracy z partnerami instytucjonalnymi i wspierania debaty we wszystkich odpowiednich kontekstach. Ważnymi partnerami w tym zakresie są takie organizacje jak Międzynarodowa Organizacja ds. Migracji (IOM) i zgromadzenia jak Eurośródziemnomorskie Zgromadzenie Samorządów Lokalnych i Regionalnych (ARLEM) KR-u.

42. Z zadowoleniem przyjmuje fakt, że na następnej Konferencji Ministerialnej Międzynarodowej Organizacji ds. Migracji (IOM) zaplanowanej na październik 2015 r. uczestnicy skupią się na tym, w jaki sposób do zarządzania migracją mogą przyczynić się miasta. Będzie to doskonała okazja do ogólnościatowego dialogu pomiędzy miastami. Komitet pragnie wziąć udział w tej konferencji i oczekuje, że będzie miał sposobność włączyć się do dyskusji.

Bruksela, 4 grudnia 2014 r.

Przewodniczący
Komitetu Regionów
Michel LEBRUN

⁽⁵⁾ COM(2011) 455 final.